

УЛИЧНАТА ЖЕНА

Мизерията залюля те в своята люлка
при пжрвите лжчи,
и на живота под фалшивата цигулка
танцуваш ти с разплакани очи.

Нощта е твойта мащеха неумолима —
безмилостна и зла,
последний нарцис на душата ти отнима
и свлича те по черни стжпала.

Под блесжка на електрическите ламби
празнуваш вечен грях,
и смееш се така, че ти сама едвам би
разбрала болката на своя смях,

Закичила гжрди с увяхнали циклами,
сама посжрнал цвят,
завржщаш се дома пияна от измами
за да беседваш с гостенина Глад.

А там виси, уви, над масичката прашна
портретче на дете,
и в ясный поглед на невинност некогашна
сегашният ти ужас се чете.

И все така... А в есента на твойта хладна
и блудна красота —
ще спре Смжртта, настржхнала и безпощадна,
пред твоите отключени врата.

Но щом простре ржка душата ти да вземе
тя в миг ще се смути:

Всевластникжт Живот преварил я на време —
и ти... отдавна без душа си ти!